

SLOVESA JSOU KOLESA II

Lucie Peláková

Cestou na třídní sraz

Zavravoral, spadnul.

Rozesmál jsem se: „Opil ses!“

„Neopil!“ rozčílil se. „Unavil jsem se,“ vstal, oprášil se.

„Neběžel jsi. Loudal ses. Nemohl ses unavit!“

„Pracoval jsem. Dřel. Neodpočíval, nespal. Nerýpej!“ odsekl.

Mýlil jsem se. Překvapil. Neflákal se. Budoval, stavěl. Oženil se, musel makat. Měla rodit. Potřebovali bydlet. Snažil se.

„Nesměju se! Věřím, nekecaš. Omlouvám se. Užijeme si. Připíjím!“

Lukáš Mergl
Citlivý rozkaz

„Stůj!“

Utíkám!

„Chytím tě!“

Zrychluji!

„Nestíháš? Utíkáš? Nedáváš!“

Přidávám!

„Zrychluješ! Mám tě!“

Nemáš!

„Mám! Končíš!“

Nevíš, Neslyšíš...

„Prohráls! Dojel si!“

Dopadáváš.

Dohrál. Předchází se.

Zmrtvýchvstanul si.

Nezapomeneš?

Daniel Simon
Probuzení

Probudil se.

Snaží se zaostřit, nemůže se pohnout.

Dýchat bolí.

Nechápe.

Pokouší se myslet.

Vzpomíná si.

Pije.

Platí.

Nasedá.

Řídí.

Polyká, začíná plakat.

Nadává si, nenávidí se.

Usíná.

LitAero 1/2017 - Sestavili: Mathej Thomka a Mirka Kulšková pro literární workshop –
Zážitkové psaní - Od povídky k scénáři.

Autoři: Radka Tinsová, Lucie Peláková, Tereza Domínová, Senta Andoková, Kateřina
Hellebrandová, Kristyna - Anna Ruster, Daniel Simon, Lukáš Mergl, Barbora English
Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

22. 2. 2017

AKROSTICH

Senta Andoková

Správna

Energia

Naštartuje

Tanec

Anarchie.

Radka Tinsová

Radosti

Asi

Dává

Každému

Alespoň

Trochu

Kateřina Hellebrandová

Kolikrát jsem chtěla s něčím začít,

Ale nenašla jsem vůli, odvahu

Či čas - až nedávno mě

Extrémně zaujal jeden inzerát

Na Facebooku, napsala jsem

Kamarádce Sentě, že jdem,

A tak jsme tady =)

Lucie Peláková

Literatura

Ukazuje

Cestu

Inspirativně

Esteticky

Předává

Energii

Lapenou

Ách

Kouzlem

Odstavců

Vymyšlených

Ách

Tereza Domínová

Tolik toužebná

Energie ze psaní

Rozezní něco

Efemérního, co

Zoufale postrádám

A sporadicky nacházím

Kristyna Rüster

Karkulka toulající se pražskými ulicemi
 Ronja, dcera loupežníka
 I Agneta z Abby.
 Stockholm a Praha
 To jsem já.
 Y, Z, Ž i Å, Ä, Ö
 Nevšední všednost
 Ahoj!

Kristyna Rüster

Kdybich ti měla v osmi řádcích říct kdo jsem
 Radši bych utekla
 I když mohla bych to zkusit, pojd' sem
 Sem, ještě blíž, nejsem zlá
 Tak co tam stojíš jako
 Ypsilon
 Nemlč a říkej
 Ale jen to, co ti na mně líbí

Daniel Simon

Dlouho jsem nic nenapsal.
 Až jsem toho litoval.
 Náhle přišel popud z Aera.
 Ihned jsem se opřel do pera.
 Enormně se snažím tvořit.
 Literární meze bořit.

**Senta Andoková
Štúdia leva**

Čakal, striehol, oddychoval.
 Spozornel, skrčil sa, započúval.
 Napol sa, skočil, zafučal, chňapol, zahryzol sa. Pridržel, držal, držal, pritlačil,
 povolil, čakal, pritlačil, pomykal, povolil, čakal, pustil.
 Vypol sa, olizol, zareval.

Lukáš Mergl

Lotosový květe!
 Určitou robotizací
 Kvašeným temperadementem
 Asociací budoucnosti
 Šikovnou nemotornotou?

Barbora English

Bůh dej,
 Aby se
 Radost vkrádala do našeho
 Bytí a abychom
 Ostych a strach
 Rozmetali na prach
 Amen

SLOVESA JSOU KOLESA I.**Radka Tinsonová**

Rodíce se pláčeme.
 Plakajíce se učíme.
 Učíce se rosteme.
 Rostouce blbneme.
 Blbnoucí umíráme.

Senta Andoková**Dezertéri**

Bolo nás tridsať. Predstavovali sme odpad odsúdený na smrť. Mali sme zabíjať vlastných a ostatné drevo nami opovrhovalo. Čakali sme v tesnom žalári. Silu mi dodával iba Bezhlavý. V prednej línii sme ležali telo pri tele.

Toľká nespravodlivosť! Burcovala som ostatných, keď ma znenazdajky oslepilo ostré svetlo. Mňa a Bezhlavého ktosi zodvihol. Nútili ma, aby som ho zapálila – sám by nehorel. Čakal nás koniec.

Vtedy sa ostatné zápalky rozkývali, škatuľka sa divoko šklbala, až spadla na zem. Dokázali sme to, postavili sme sa osudu! Tá myšlienka bola nádherná.

A keď sa krb rozhorel, podlaha plačlivo zavrzgala nad hárstkou statočných zápaliek.

Kateřina Hellebrandová**Vzkřesání**

V místnosti byla tma. Karel si uvědomil, že už nějakou dobu necítí nohy.

Leželo se mu hrozně, levý bok měl otláčený od sousedního těla, pravý natisknutý ke stěně a nemohl se pohnout. Všichni napjatě očekávali další otřesy a nebylo jisté, kdo je ještě naživu.

Jeho mysl naplňoval strach, byl celý zdřevěnělý.

Ozval se táhlý skřípavý zvuk - že by konečně přišla pomoc?

V rohu se objevilo světlo, něčí ruce vzaly Karlovo tělo a on s hrůzou zjistil, že nohy nemá.

Silný jas ho oslepil.

„Umírám?“ problesklo mu hlavou.

Poslední záchvěv bolesti zavibroval jeho tělem.

„Hoří mi hlavička,“ zasmál se suše.

Senta Andoková**Mladost'**

Náš barák má šesť poschodí. Ja s mamou bývame na trojke. Otec je brikeťák. Čakáme, až sa vráti. Čas si krátim rôzne.

Tvrдый z dvojky má Playwoda s okresanými drierkami, trieslovinami a tak, ale načapali nás. Dostal som zaracha. Sme tu natlačený, nič sa neutají.

Chalani vedľa založili kapelu - Hrkálky. Občas ich počúvam, no hrajú furt to isté.

Chcel by som ujsť. Iskra minulý týždeň odišla a odvtedy sme ju nevideli. Myslím, že je z nej postel' alebo tak. Ja budem stolom. Podľa mamy je to hlúposť, ale už si cvičím nehybné státie a ide mi to. Budem superzápalkou.

DRABBLE o ZÁPALKÁCH**Radka Tinsová****Po zimě přichází jaro**

Městem se rozléhá smích. Ulicí probíhá pětice mladíků. Kdo bude v hospodě poslední, platí pivo. Památkou po nich zůstává ležet krabička zápalek. Bude jim chybět.

Osmatřicet zápalek se v krabičce mačká jedna přes druhou. Každá se snaží protlačit do vrchní řady. Chvástají se, která z nich má lepší předpoklady pro zapálení většího ohně. Všechny věří svému předurčení a touží naplnit svůj osud.

V jejich řádění je přeruší až podivný zvuk.

Kap. Všechny zbystří. Kap.

Zvuk se stává čím dál tím intenzivnějším a pravidelnějším. Kap. Kap.

Na vršku krabičky se začínají tvořit tmavá kolečka a postupně se zvětšují. Začíná jarní bouřka.

Lucie Peláková**Osud si s námi hraje**

Většina zápalek svůj úděl chápe.

Nějakou dobu ležíš potmě v krabičce, pak se strop pohne, ze záplavy světla po tobě chňapnou lidské prsty a jdeš vstříc osudu. Pořádně si odřeš čelo, a pokud ti nezlomí nohu, čeká tě pár zářivých vteřin slávy. Krátký, slavnostní okamžik dá tvému životu smysl.

Byla jsem tedy připravena, když si pro mě prsty přišly. Místo očekávaného škrtnutí se však nohou bořím do něčeho měkkého. Docela blízko zahlédnu své tři sestry, ale to už nás staví na hlavičky. Nohy nám všem svírá hnědá, lesklá koule.

„Parádní koník!“ řekne člověk. „Zvířátka z kaštanů mě baví.“

Nechápu nic.

Tereza Domínová**Nejlepší z možných světů**

Prochladlými hlavičkami jsme se tiskly k sobě. „Bohyně zápalná, jež bdíš nad námi,“ opakovala Nalomená. „Ochraňuj nás, ať nenavlneme.“

Rozhlíželi jsme se po sobě. Dvanáct posledních. Je tohle konec?

Před pěti lety čtyřicet idealistických sirek opustilo továrnu v jedné krabičce. Od té doby trvalo to, co Nalomená nazývala nejlepší z možných světů a já pozemská muka.

Pak přišel první únos. A davová hysterie. Nakonec prohlásily hromadná zmizení za naoheňvzetí a žádoucí cíl každé z nás.

Ted' to bylo všechno jedno. Voda námi pomalu prosakovala. Ráj se vzdaloval. Zavřela jsem oči a nechala vše odplynout.

„Jsme venku. Plavejte!“ ozvalo se náhle.

Z PRVNÍ VĚTY**Senta Andoková****Dvojtakt**

Niektoré veci sa jednoducho stanú skôr ako iné: najprv sa narodíme, potom umrieme, najprv život, po ňom smrť.

Za tónov sladko-trpkého džezu som si sadala k baru v dlhých červených šatách z klzkého saténu, plná vzrušujúceho očakávania.

„Niektoré veci sa jednoducho musia obrátiť,“ prebehlo mi hlavou.

„Najprv musí ona umrieť, aby som ja mohla žiť.“

Tá hrozná ženská mi nedávala spávať, mučila ma vo dne v noci, pohrávala sa s mojou myslou, preto to s ňou dnes nadobro skončím.

Siahla som do kabelky, ostrá čepel pilníka na nechty ma vystrašila – ale len na okamih – lebo koniec bol nutnosťou a k toaletám som vykročila silnejšia, než som si stihla kedykoľvek predtým vo svojom krátkom živote uvedomiť.

Bude tam – je tam – vedela som to. Keď ostrý kov prerezal mäkké, poddajné tkanivo, všetky pochybnosti a strach zmizli.

Bolesť ma nezastavila – bola skôr vyslobodením než prekážkou – a noviny druhý deň napíšu: Anna de la Frank spáchala samovraždu v bare Senta.

V skutočnosti umierame dve.

Tereza Domínová**Tapeta**

Odplivnul jsem si a zachmuřeně jsem hleděl na poničený dům.

Pomalu se nořil do počínající tmy, z vylámaných oken se linulo vlhko a zčernalá omítka odhalovala cihly. Zašlápl jsem cigaretu a místem, kde stávala branka, jsem vešel do zahrady.

Čekal jsem, že mě okamžitě zasáhne nálož pocitů – po tom všem; ale necítil jsem nic, jen první dešťové kapky dopadající na mou tvář. Vysoké, zkroucené dveře povolily hned – dům mě zval dovnitř, nevzdoroval.

Procházel jsem jím, místnost po místnosti, ale vypadalo to, že tu z minulosti nezůstalo nic. Zapálil jsem si a vtom jsem koutkem oka zahlédl ten povědomý vzor - tmavě modré proužky na bledě žluté tapetě, nebo na tom, co z ní zbylo.

Jak jsem tam stál, uprostřed Terezina pokojíčku, ruce se mi začaly třást. Naprosto jasně se mi vybavil okamžik, kdy jsem tu přesně takhle nervózně přešlapoval naposledy.

Těsně před tím, než jsem ten zatracený barák podpálil.

Radka Tinsová

Dlouho utajovaná přiznání

Cinkly skleničky a já jsem konečně sebral odvahu říct to, co jsem už dlouho odkládal.

„Radko, musím se ti s něčím svěřit!“ Hlavně klid.

„Ano?“ podívá se moje žena usazená na protější straně stolu v naší oblíbené restauraci.

„Ano, já jsem ti totiž lhal,“ není kam spěchat.

„Každý přece děláme chyby, Jardo,“ řekne s lehkým úsměvem a dál se věnuje výběru ze specialit vypsanych v jídelním lístku.

„Jistě, jistě, to máš pravdu,“ zakoktám jako ten malej Jarda, kterým jsem kdysi opravdu býval, „ale já jsem ti byl nevěrný a už to trvá skoro pět let!“ To nebylo nutné říkat, vole.

Rozhodím teatrálně ruce a nechám je spadnout na stůl: „Je mi to líto, Radko, jsem vůl,“

Manželka se ke mně nakloní, soucitně položí svoji ruku na moji a se smíchem pronese: „dyť já přece vím, že jsi na ženský stejně jako já.“

Kateřina Hellebrandová

Osvícení

Sluneční svit byl poslední věcí, která mě mohla vytrhnout z toho průseru.

Zaklel jsem a prošel průrvou ve skále, pod nohama mi křupal písek, všude tma hustá jako asfalt. Bezmyšlenkovitě jsem zamířil k útesu, v dáli jsem matně tušil obzor i oba měsíce, ovšem prachová mračna nechávala dostatečný prostor fantazii.

„Ztratit proviant na týden, v týhle díře, to se vážně může stát jenom mně, vid’?“

Kačenka poslouchala, dívala se na mě a nijak se nesnažila zmírnit vážnost situace.

„Synáček velitele dostal první úkol a hned ho zpackal - podívejte se na něj, na nemešlo!“

Doufal jsem, že promluví, naruší to skličující provinilé ticho.

V tom mě paprsky konečně zalechtaly na nose - bylo to tu, pět minut sluneční záře po týdnů temnoty.

Hleděla na mě černýma očima bez výrazu, ozářená rudou koulí.

Schoval jsem svoji jedinou spřízněnou duši opět do kapsy – jakkoli dětinsky to vyzní, bez ní bych to už dávno zabalil.

Lucie Peláková

Předěl

Potkan se dvakrát otočil kolem své osy, přikrčil nosánek a vedle kočky prchnul na dvůr. Líná mourovatá šelma tupě civěla za ním, jako by přemýšlela, jestli má delirium, nebo ta velká bílá myš byla skutečná.

Chvilí se mi hlavou honilo něco podobného, než mi došlo, že jsem právě přišla o svého jediného přítele. Ve druhé fázi mi docvaklo, kdo za to může.

Večer jsme se zase porvali, Rony mi dal pěstí a klec s potkanem shodil ze stolku, když jsem mu řekla, že to zvíře je mnohem chytřejší než on.

Za oknem ušmudlaného, tmavého suterénního bytu, který nám před pár týdny půjčila Lucie, jsem zahlédla jeho tlusté, chlupaté nohy, no jistě, dává si na dvorku obvyklou ranní cigaretu.

Rozměrné zrcadlo s tisícem tmavých skvrn, visící naproti posteli, mě nemilosrdně donutilo podívat se sama sobě do tváře – pod očima kruhy, rozčuchané vlasy do čela a rozbitý, napuchlý ret. Odvrátila jsem pohled a uviděla na zemi povalenou klec, dvířka dokořán, opuštěný byteček, a najednou ve mně něco prasklo jako ohraná struna.

Nacpala jsem do tašky pár svých hadrů, hrábla po krabičce cigaret na stole a zamířila ven otevřenými dveřmi, mlčky kolem kočky a pak kolem Ronyho, obou ztuhlých a netečných jako voskové figuríny.

Na zídce u popelnic jsem zahlédla potkana, přestal si třít prackami svůj myší obličej, obrátil se ke mně a přísahám, že na mě mrknul černým koráلكovým očkem.

Kristyna Ruster

Neděle

Obě dvě jsme seděly polonahé, smály se a konverzovaly, jakoby tam Viktor vůbec nebyl. Ale moc dobře jsme věděly, že tam je.

S Ninou jsme se naschvál bavily o našich prvních sexuálních zážitcích, věděly jsme, že nás poslouchá a že ho to rozhicuje. Průpovídky jsme poctivě prokládaly divokým holčičím chichotáním.

Osvětloval nás pouze paprsek pouličního světla, který se dostal dovnitř úzkou mezírkou mezi tmavými záclonami.

Nina do mě šťouchla: „Kristýno, koukej,“ a obě jsme se na něj otočily.

Seděl na kraji své postele, měl erekci, pomalu vstal a vykročil k nám: „Holky, proč mi to děláte!“ Provokativně jsme zapištěly: „Ale my ti nic neděláme.“

Za okny projela první ranní tramvaj.

Pak vešla do dveří Viktorova matka.